

ROXY SLOANE

BREAK
MY
RULES

Vertaling Jet Matla

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 AAHM, Inc / Roxy Sloane
Oorspronkelijke titel: *Break My Rules*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Jet Matla
Omslagontwerp: Roxy Sloane
Omslagbewerking: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © stock.adobe.com; © Getty Images
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 1957 4
ISBN 978 94 027 7471 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk oktober 2025

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk I

TESSA

Ik krijg geen lucht.

Als bevroren blijf ik op mijn knieën zitten aan de oever van het meer. Saint ligt uitgestrekt op de grond voor me, eindelijk naakt, vol spanning en begeerte naar wat komen gaat. Een moment hiervoor was ik in dezelfde opgewonden stemming, vol verlangen de kleren van zijn lijf te trekken om hem gek te maken, maar nu...

Nu ligt mijn hart als lood in mijn borst terwijl ik kijk naar een kleine tatoeage op zijn dij. Een kroon waaromheen een slang gekronkeld zit. Klein maar heel duidelijk en ik zou hem uit duizenden herkennen.

Het is dezelfde tatoeage die mijn zus beschreef. Het enige detail dat ze zich kon herinneren van een verschrikkelijke aanval die haar dieper en dieper een depressie in trok en waardoor ze zich uiteindelijk van het leven beroofde. Sinds ik in Oxford aankwam heb ik die tattoo overal gezocht, en de monsterlijke man die hem draagt. Ik dacht dat ik hem zou vinden op het geheime elitefeest waarop ik heimelijk was binnengedrongen, en ik had gelijk gehad. Alleen niet zoals ik me had voorgesteld.

Want hier is hij dan: op de dij van Anthony St. Clair. *Saint*.

De man voor wie ik was gevallen, de enige die ik vertrouwde, de man die me de hoogste toppen van wild, roekeloos genot heeft laten voelen.

De man die me net nog zo teder vasthield toen hij me snikkend buiten vond, en me vertelde dat ik mijn zelfvernietigende zoektocht naar wraak achter me moest laten.

Hij is het.

Nee.

Dit kan niet waar zijn.

‘Tessa?’ Saint tilt zijn hoofd op, zijn doordringende blauwe ogen zijn nog donker van begeerte. Hij glimlacht loom en verleidelijk naar me; dezelfde glimlach die me tientallen keren deed smelten. ‘Ik dacht toch dat ik had gezegd dat je op moest houden me zo verdomd op te geilen.’

Ik hap duizelig naar adem. Hoe kan het dat ik dat niet eerder heb gezien? Maar elke vrijpartij was tot nu toe heel spontaan, vol passie, en ik had niet eens beseft dat ik hem nog nooit naakt had gezien. De dimlichtjes van het Middernachtsfeest... Die keer dat ik een blinddoek om kreeg in de club... Zelfs die eerste keer dat we seks hadden nam hij me hardhandig tegen een muur – van achteren.

En ik genoot met volle teugen.

‘Sorry...’ stamel ik met een misselijk gevoel. Joost mag weten wat ik nu moet doen, ik weet alleen dat ik zo snel mogelijk bij hem vandaan moet. ‘Ik kan niet...’

In een flits verandert de begeerte op Saints knappe gezicht in bezorgdheid. ‘Tessa?’ Hij gaat rechtop zitten en steekt een hand naar me uit.

Ik deins terug. ‘Het is gewoon, ik denk dat ik nog wat emotioneel ben van daarnet.’ Ik klets maar wat en probeer zijn blik te ontwijken. ‘Ik dacht dat dit was wat ik nodig had, maar...’

‘Stil maar, het is oké,’ zegt Saint, terwijl hij rustig zijn kleren weer aantrekt. Hij glimlacht zo geruststellend naar me. ‘We kunnen hier ook gewoon zitten en nog een tijdje praten, of wat je ook wilt.’

Wat ik wil is de afgelopen vijf minuten terugspoelen, zodat ik de tatoeage nooit had gezien.

Of nog verder terug, naar de tijd voordat ik hem leerde kennen. Zodat ik nooit gevallen was voor juist die man die het leven van mijn zus verwoestte. Als ik terugdenk aan hoe ik met hem gelachen heb, mezelf heb opengesteld...

Met hem geneukt heb.

O god.

Ik kom wankelend overeind. De struiken en bomen die een paar minuten geleden nog zo romantisch en afgezonderd leken komen me nu gevaarlijk stil voor. We zijn hier helemaal alleen, met niemand in de buurt. Ik voelde me zo veilig bij Saint, maar nu...

Nu kan ik niets meer vertrouwen,

‘Laten we teruggaan naar het feest,’ zeg ik snel. Ik wil hem niet laten zien dat ik het nu doorheb. Niet voordat ik een plan heb verzonnen.

‘Weet je het zeker?’ zegt Saint fronsend en ik doe mijn uiterste best om te glimlachen.

‘Dat is goed voor me, een beetje afleiding. En plezier,’ zeg ik stellig. ‘Ik ben het zat om nog langer te zitten janken vanavond.’

Niet met de man die best eens elke traan die ik vergoot kan hebben veroorzaakt.

‘Goed dan.’ Saint glimlacht liefdevol naar me. ‘Uw wens is mijn bevel.’

Hij strijkt de rest van zijn kleren glad en pakt mijn hand. In-

stinctief wil ik hem direct terugtrekken, maar ik dwing mezelf normaal te doen. Op de een of andere manier lukt het me naast hem terug te lopen, gewoon naast hem, terug langs de bomen naar de lichtjes van het feest, alsof er niets aan de hand is. En met elke stap duizelt mijn hoofd.

Hoe kan het Saint zijn geweest?

Al die geheimen die ik hem heb verteld... Ik heb me echt opengesteld over alles. De pijn over Wrens aanval deelde ik met hem, en mijn diepe verdriet dat ik haar verloren ben. Hij zei dat de man die dat op zijn geweten heeft een monster is. Het kwaad zelf.

Had hij me al die tijd heimelijk uitgelachen?

Was dit een soort ziekelijk spel, om te zorgen dat ik hem vertrouwde?

Het klopt gewoon niet.

Eindelijk, na wat een eeuwigheid lijkt, komt het landhuis in zicht. Het feest dat we verlieten is nu in volle gang, met luide muziek, en al die leden van de Blackthorn Society dansen en drinken, alle pretenties van goede manieren zijn verdwenen in losbandigheid. Niet te geloven dat ik dacht hier een duister complot te vinden, terwijl het alleen maar een stelletje geprivilegieerde, feestende aristocraten is.

En de echte bedreiging was dichterbij dan ik ooit had vermoed.

Ik kijk kort naar opzij terwijl Saint me naar het terras leidt. Hij ziet er hetzelfde uit als anders: adembenemend knap, met warrig donker haar en levendige blauwe ogen, en een glimlach die me in de verleiding bracht al mijn terughoudendheid te vergeten.

Ooit had ik hem een gevallen engel genoemd. Nu vraag ik me af of hij de duivel zelf is.

‘Ik moet wat drinken!’ roep ik en ik laat Saints hand los. ‘Wees eens lief en haal wat bubbels voor me? En ook wat te eten. Ik moet even naar de wc. Ben zo terug.’

Ik vang een flits van bezorgdheid op zijn gezicht op vanwege mijn plotselinge stemmingswisseling, maar hij lacht en knikt. ‘Zoet of hartig?’

‘Verras me maar!’

Ik laat hem achter bij de bar en glip door de massa, het enorme huis binnen. Er is een toilet in de gang, maar ik ga direct door naar de voordeur. Mijn hart bonkt alsof ik bezig ben met een ontsnapping uit de gevangenis. Elk moment verwacht ik Saints stem te horen die mij belet verder te gaan, maar ik hou mijn gezicht naar de grond en negeer alle feestgangers om me heen tot ik eindelijk naar buiten storm.

De oprit voor het huis is behoorlijk druk, er komen nog steeds auto's aangereden die mensen afzetten. Natuurlijk, de afterparty. Saint heeft me verteld dat zodra het officiële geheime society-gedoe voorbij is er altijd vers bloed binnenkomt om mee te genieten. Zo moet ook mijn zus zijn binnengekomen, op een feest precies als dit. Waar ze werd vastgegrepen en ergens in een cel moet zijn gegooid, waar een onbekende man dingen met haar deed waar ze alles voor zou geven om zich die niet meer te herinneren.

Dat kan Saint toch niet zijn geweest.

Ik slik de bittere smaak in mijn mond weg en ren recht op een taxi af die net een groepje prachtige vrouwen heeft afgezet. ‘Kunt u me naar Oxford brengen?’ vraag ik wanhopig.

De chauffeur trekt zijn wenkbrauwen op, ongetwijfeld om de enorme ritprijs te berekenen. ‘Geen probleem, dame. Spring er maar in.’

Ik duik bijna op de achterbank; met mijn hoofd zo laag mo-

gelijk en met ingehouden adem kijk ik naar de voordeur. Maar Saint is me niet achternagekomen. De taxi glijdt langs de rijen met glanzende dure auto's, rijdt de lange oprit af en laat het vrolijke licht en de muziek van het feest achter zich.

Ik kan me nog niet ontspannen. Pas als we kilometers verder zijn, met vol gas door het donkere platteland rijden, laat ik eindelijk mijn verwarde tranen lopen.

'Alles goed?' zegt de chauffeur met een blik in de achteruitkijkspiegel, terwijl ik mijn best doe mijn gesnik in te slikken.

'Hm-m,' breng ik gedempt uit. 'Sorry, ik... Hij heeft het uitgemaakt.' Hij knikt begrijpend.

'Spijt me dat te horen, dame. Maak je geen zorgen, morgen voel je je vast beter.'

Maar terwijl de vragen door mijn hoofd tollen, kan ik me niet voorstellen dat ik me ooit weer beter kan voelen. Ik spoel alle gebeurtenissen van deze avond terug, zoekend naar antwoorden, maar het klopt van geen kanten.

Ik dacht dat ik hem kende. Ik dacht dat hij om me gaf.

Dat kan toch niet allemaal gelogen zijn?

Wie ben je, Saint?

Terug in Oxford wijs ik de chauffeur de weg naar mijn oude studentenappartement, waaruit ik net een paar dagen geleden was verhuisd.

Nee, Saint heeft me verhuisd, besef ik nu, terwijl ik mezelf de trap op sleep en de deur openmaak. Hij hielp me met inpakken en verhuisde al mijn spullen naar zijn huis in de stad. Hij zei dat het hier niet veilig was, dat hij me wilde beschermen.

Was hij toevallig degene voor wie ik bescherming nodig had?

Tot mijn opluchting zijn mijn oude huisgenoten, Jia en Kris, vanavond uit, en het is stil in het appartement. Ik ga direct naar mijn slaapkamer, plof op bed neer en kijk om me heen in de lege kamer.

Wat moet ik nu?

Mijn mobiel zoemt in mijn tas en ik haal hem tevoorschijn. Ik zie wel tien oproepen en berichten van Saint die zijn verstuurd tijdens de taxirit naar Oxford.

Waar ben je?

Ben je nog op het feest?

Is alles goed? We kunnen je nergens vinden.

Tessa, ik maak me zorgen. Vertel toch wat er aan de hand is!

De berichten worden steeds ongeruster, en ik voel me even verraderlijk schuldig, als ik me voorstel hoe ondersteboven hij moet zijn geweest toen ik plotseling weg was.

Maar hij verdient mijn schuldgevoel niet, hou ik mezelf voor, en ik schakel mijn mobiel helemaal uit. Hij verdient helemaal niets van me, op mijn woede na, en walging en razernij om wat hij heeft gedaan.

Alleen... ik voel het niet.

Ik kan niets voelen, op een gedempte schok en ongeloof na.

Ik ga op bed liggen en staar verdoofd naar het plafond en probeer de man die ik kende in overeenstemming te brengen met het monster waarop ik jaagde. Ik geloof gewoon niet dat hij onophoudelijk, recht in mijn gezicht gelogen heeft. Dat hij schuldig kan zijn aan die mishandeling van mijn zusje en me tegelijk liet geloven dat hij echt om me gaf. Dat hij zo teder en behulpzaam en gepassioneerd en grappig was.

Terwijl de herinneringen me kwellen komen mijn tranen
weer boven, hete tranen van verdriet en verraad terwijl ik ge-
broken op bed lig.

Hoe kan ik me zo in hem vergist hebben?

Hoofdstuk 2

TESSA

Het hele weekend heb ik me opgesloten in mijn kamer, zijn berichten genegeerd en me suf gepiekerd over een verklaring voor dit alles. Het was niet alleen de schok en afschuw om te ontdekken dat Saint misschien de man achter de aanval op Wren was, want ik was net zo verrast door mijn enorme verdriet. Ik had dus niet doorgehad hoe diep ik gevallen was voor Saint, totdat ik besepte dat het allemaal een leugen was.

Nu schommel ik heen en weer tussen hem haten en hem missen. Ik vervloek zijn naam, maar wil tegelijkertijd dat er een andere uitleg mogelijk is. Misschien heeft nog iemand zo'n tatoeage... Misschien loog hij helemaal niet tegen me...

Maandagochtend breekt aan en ik ben uitgeput door de strijd in mezelf die maar geen einde kent. Ik strompel mijn slaapkamer uit en loop de gang in. In de keuken hoor ik de stemmen van mijn huisgenoten die zacht zitten te roddelen.

‘Weet jij wat er gebeurd is? Ze heeft de ogen uit haar hoofd gejankt dit weekend.’

‘Ze wilde niks zeggen. Alleen dat het uit is.’

‘Je bedoelt dat hij haar gedumpt heeft, precies zoals we al voorspelden.’

‘Ze is er kapot van. Ze zag het duidelijk niet aankomen.’

‘Wat? Dacht ze dan dat ze smoorverliefd zouden worden en dat ze lang en gelukkig met die hertog zou leven?’ Ze proesten het uit. ‘We hebben geprobeerd haar te waarschuwen, die rijke stinkerds zijn niet te vertrouwen.’

‘Sst, ze komt eraan. Niet zeggen dat we haar toch gewaarschuwd hebben.’

Ik slik, verman mezelf en doe de deur wijd open. ‘Goeiemorgen.’

‘Goeiemorgen!’ Meteen komen Kris en Jia recht overeind en kijken me vol medeleven aan.

‘Hoe voel je je?’ vraagt Jia zoetsappig. ‘Wil je een kop koffie? Heb je wel geslapen?’

‘Een beetje. Koffie ja, graag.’ Ik forceer een glimlach, strooi wat ontbijtgranen in een kom en ga aan tafel zitten. Ik weet dat ze hypocriet zijn: ze doen net of ze met me te doen hebben terwijl ze me achter mijn rug uitlachen, maar ik laat ze maar.

Ik heb liever dat ze denken dat ze met een naïef tutje van doen hebben dat net gedumpt is, dan dat ik ze de waarheid moet uitleggen.

‘En wat zijn je plannen voor vandaag?’ vraagt Kris opgewekt.

‘Studeren, denk ik,’ antwoord ik somber. ‘Mijn studieadviseur heeft me vorige week ernstig toegesproken, zei dat ik nu eens hard aan het werk moet wil ik mijn beurs niet kwijtraken.’

Hoewel ik eigenlijk niet weet waarom ik nu nog in Oxford zou moeten blijven.

‘Nou, je hebt tenminste tijd genoeg nu,’ zegt Jia grijnzend. ‘Geen afleiding meer.’

Zoals Saint.

Klopt, knik ik.

‘Waarom ga jij niet lekker onder de douche?’ zegt Kris en hij

kijkt me veelbetekenend aan. 'Nu is er nog meer dan genoeg heet water.'

'Bedankt,' zeg ik, al is het duidelijk dat het niet zozeer een vriendelijk aanbod is, dan wel een teken dat ik er behoorlijk belabberd uitzie, na twee dagen huilen zonder ook maar een moment in de spiegel te kijken.

Ik weet niet of ik zo hilde om dat verraad van Saint, of dat ik nog steeds niet kan geloven dat de man voor wie ik gevallen was in staat was tot zulke vreselijke dingen.

'Vanavond gaan we naar het studentencafé,' zegt Jia dan. 'Karaokeavond. Je zou mee moeten gaan!'

'Ik weet niet...' Ik vertrek mijn gezicht.

'Dan voel je je vast beter, even lekker nergens aan denken,' belooft ze. 'Je moet geen tijd en tranen meer verspillen aan die klootzak.'

'De hufter,' valt Kris in. 'Je kunt hem beter kwijt dan rijk zijn.'

'Je moet het allemaal snel vergeten,' voegt Jia eraan toe. 'Je weet best dat hij nu al bezig is met het volgende snoepje van de week!'

Kris kijkt haar aan.

'O, sorry,' zegt ze schijnheilig. 'Maar we hebben je gewaar-schuwde. Die rijke eikels zijn allemaal hetzelfde. Nu weet je ten-minste hoe hij werkelijk is. Je bent een ervaring rijker, maar nu ga je door.'

Was het maar zo simpel.

'Bedankt,' zeg ik, en ik glimlach even naar mijn huisgenoten. 'Jullie hebben gelijk.'

'Shit, we moeten ervandoor,' zegt Kris, en hij pakt zijn tas.

Jia glimlacht me zelfvoldaan toe. 'Hou je taai! En vergeet die douche niet!'

De deur slaat achter ze dicht. Ik blijf achter in het appartement. Alleen.

Ik haal diep adem. Ik wil niets liever dan weer onder de dekens kruipen, maar het is wel waar wat ik ze vertelde – ik sta er niet al te florissant voor met mijn studieresultaten. Ik heb geen idee wat mijn toekomst hier in Oxford voor me in petto heeft. En of ik hier wel wil blijven. Maar ik hou het hier geen dag langer alleen uit, geobsedeerd door Saints verraad. Dus neem ik die douche maar waarop ze zo aandrongen, en sta er zo lang mogelijk onder tot ik me weer een beetje mens voel. Het is een grijze, bewolkte dag, dus doe ik mijn zachtste joggingbroek aan en mijn collegetrui, pak me warm in en ga op weg naar de bibliotheek van Ashford College.

‘Hoi, Tessa!’ Mijn favoriete bibliothecaresse, Maeve, heeft dienst vandaag en begroet me als ik door de oude deuren met houtsnijwerk stap. De bibliotheek is een verbouwde oude kerk, met hoge plafonds, houten balken en glas-in-loodramen. ‘Ik heb die boeken voor je besteld,’ gaat ze door, en ze pakt ze van de volgestapelde plank achter haar. ‘Er is een ellenlange wachtlijst voor ze, dus laat het me weten als je ermee klaar bent.’

‘Dank je,’ zeg ik, de stapel van haar overnemend.

‘Voel je je wel goed?’ vraagt ze fronsend, en ik besef dat ik iets meer concealer had moeten gebruiken om mijn roodomrande ogen te verbergen.

‘Prima!’ lieg ik. ‘Gewoon allergie. Ik breng ze zo snel mogelijk terug!’

Ik ga naar boven, naar mijn vaste studiehokje in de hoek, en maak me klaar voor een dag studeren. Toen ik had besloten naar Oxford te gaan om achter de waarheid te komen van wat er met Wren is gebeurd, drong het tot me door dat rondneuzen als een of andere toerist me maar weinig antwoorden zou opleveren. Ik moest hiernaartoe, naar Ashford College, waar Wren een researchbeurs had, en als student in haar voetstappen treden.

Ik ben nooit zo'n studiebol geweest. Ik sleepte me door mijn bachelortijd, en ging toen in Philadelphia als vrijwilliger bij een kunstorganisatie aan de slag. Ik had in geen jaren een boek opengeslagen, maar het lukte me een beurs te vinden voor mensen met een 'niet-traditionele' onderwijsachtergrond om hier een jaar in Ashford te mogen studeren. Bedoeld werd natuurlijk: mensen die niet sinds hun geboorte al tieners hadden gehaald. Ik loog de boel bij elkaar op de inschrijvingsformulieren, maar kreeg wel genoeg goede referenties om de plek te bemachtigen. Nu ik dan echt hier ben, moet ik wel erg mijn best doen om de colleges en werkgroepen bij te benen.

Het is een fulltimebaan om mijn hoofd boven water te houden, zelfs in de makkelijkste tijden...

En dat is dit heel beslist niet.

Ik check mijn rooster van deze week. Een paar hoorcolleges en twee essays inleveren. Een ervan is voor Saints klas over libertijnse en radicale literatuur. Ik slik. Geen denken aan dat ik daarbij aanwezig ben, ik krijg al een paniekaanval als ik eraan denk in hetzelfde lokaal als hij te zijn. Maar als ik dat essay niet inlever, krijg ik problemen met mijn adviseur. 'Libertijnen en de Kerk' is het onderwerp deze week, dus met een zucht pak ik de lijst met artikelen en essays voor me die ik moet raadplegen, neem het eerst stoffige boek van de stapel en begin te lezen.

Gelukkig zijn de dichtbedrukte pagina's moeilijk genoeg om elke druppel concentratie te gebruiken. Ik worstel me door de tekst heen en maak een voorlopige samenvatting van een halfslachtig essay voor ik me wijd aan het andere essay. En het volgende. Voor ik het weet is mijn dag al voorbij, met enkel een korte pauze om een sandwich uit de kantine te halen, om daarna snel weer verder te gaan.

Tegen de tijd dat ik hoofdpijn krijg van te veel focus is het donker buiten, en is de bibliotheek bijna leeg. Ik rek me uit, gaap en pak mijn spullen bij elkaar. Maeve heeft allang uitgeklokt, dus leg ik de boeken in de retourbak, hijs mijn rugzak op mijn rug en laat mezelf uit, de koele avondlucht in.

‘Daar ben je dan.’ Saints stem doet me stokstijf stilstaan. Hij komt gehaast uit een ander gebouw, met een ongeruste blik. ‘Tessa, godzijdank. Ik heb je overal gezocht!’

Ik bevries. *Shit.*

‘Saint...’ Mijn stem beeft en ik neem hem in me op. Hij ziet er slordig en onverzorgd uit, met een stoppelbaard van twee dagen en een verkreukeld overhemd onder zijn open wollen jopper.

Het doet me pijn hem zo te zien.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij en hij stopt vlak voor me. ‘Verdomme, Tessa, je verdween zomaar van het feest! Ik heb je overal gezocht, tot iemand zei dat ze je had zien vertrekken. Waarom zei je dat niet tegen me?’ vraagt hij en hij haalt een hand door zijn haar.

‘Het spijt me, ik had wat ruimte nodig,’ zeg ik voorzichtig en ik kijk snel om me heen. Maar het is laat en de binnenplaats is leeg en donker. Alleen de ouderwetse lampen verlichten ons.

Ik huiver.

‘Ruimte?’ herhaalt Saint bozig. ‘Tessa, heb je ook maar enig idee hoe bezorgd ik ben geweest? Je praat niet tegen me, beantwoordt mijn berichten niet. Wat is er in godsnaam aan de hand?’

Ik slik, probeer helder te denken, ondanks de botsende emoties in mijn hart. ‘Ik heb erover nagedacht, over wat er tussen ons is, en ik vind het beter dat we ermee stoppen,’ zeg ik. Het is niet precies het verhaal dat ik mijn huisgenoten heb verteld. Misschien is dit de beste manier om hieraan te ontsnappen, ten-

minste, tot ik kan uitzoeken hoe ik dan in hemelsnaam verder moet.

Saint staart me aan alsof hij water ziet branden. 'Je wilt ermee stoppen?' herhaalt hij. 'Tessa, waar heb je het over? Wat is er gebeurd?'

Ik mijd zijn blik. 'Het gaat niet werken tussen ons,' zeg ik ferm. 'We zijn te verschillend. Jij komt uit een heel andere wereld. Het was alleen de bedoeling dat het grappig was,' ga ik verder. 'En toen raakte het in een spiraal en ging het allemaal veel te snel. Door het feest van de Blackthorn Society besepte ik... dat we er maar een punt achter moeten zetten, voordat er iemand gekwetst wordt.' Ik til mijn rugzak op en begin te lopen, maar Saint trekt een sprintje en blokkeert mijn weg.

'Tessa, praat met me,' zegt hij bezorgd. 'Je weet dat die flauwekul me niet raakt. Vertel me de waarheid, waarom zeg je dit allemaal?'

'Zo voel ik het nu eenmaal,' lieg ik en ik probeer om hem heen te lopen. 'We willen niet hetzelfde. Jij bent die knappe professor, weet je nog? Je zult geen moeite hebben je bed warm te krijgen.'

'Is dat wat je van me denkt?' vraagt Saint en hij lijkt gekwetst. 'Na alles wat we samen hebben meegemaakt?'

Opnieuw voel ik die verraderlijke steek van schuldgevoel. Nu ik zie hoe mijn woorden hem pijn doen, en hoe hij zoekt naar een uitleg van mijn verklaring, voel ik mijn voornemen wegglippen.

Ik moet weg van hem zien te komen, voor mijn verdediging echt instort.

'Ik wil het er niet over hebben,' zeg ik. 'Bel me alsjeblieft niet meer. Laat me met rust.' En ik loop weg.

'Tessa!' roept Saint achter me. 'Tessa, wacht!'